

Arrest

nr. 291 161 van 28 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 13 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 juli 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 juli 2021 om internationale bescherming. Op 13 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en soenniet te zijn. U bent geboren in het dorp Kalajaat in het district Kot van de provincie Nangarhar. U ben niet naar school gegaan. U ging één jaar naar de 'madrasa' (koraonderwijs). U werkte gedurende vijf jaar als kleermaker.

Uw vader had zich aangesloten bij een lokale opstand georganiseerd door het districtshuis, waarna hij toetrad tot de lokale politie. Nadien werd de lokale politie omgevormd tot een militaire eenheid. Uw broer N. (...) was tweeënhalp jaar werkzaam als soldaat bij commando's voor het leger. Hij was gestationeerd in Herat. Daesh kwamen te weten dat uw broer voor de overheid werkte en spraken de 'mullah' van de madrasa hierover aan, ongeveer vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. De mullah informeerde u dat uw broer zich diende over te geven, of hij zou zich moeten aansluiten bij Daesh. U kreeg één maand de tijd om uw broer naar het dorp te krijgen, gezien hij ver weg was gestationeerd. Na één maand was uw broer nog altijd niet naar het dorp gekomen. U zelf ging niet meer naar de madrasa. U maakte nog steeds kledij maar bleef binnenshuis. Ongeveer 45 dagen na die boodschap bent u via Jalalabad naar Kabul gereisd met uw schoonbroer, omdat hij het te gevaarlijk achtte voor u in het dorp. Vervolgens keerde u nog twee of drie dagen terug naar het dorp, omdat uw oom het te gevaarlijk achtte in Kabul, waarna u Afghanistan verliet ongeveer een maand en tien dagen vóór het Offerfeest van 2020 (wat plaatsvond op 30 juli 2020).

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Bosnië. Vervolgens reisde u verder via Slovenië, Italië en Frankrijk tot in België. U was ongeveer een jaar onderweg.

Na de machtsovername door de Taliban is uw broer verdwenen. Uw vader verhuisde naar Iran, waar hij momenteel werkt. Uw moeder, andere broers en zussen verblijven nog steeds in het dorp. Bij terugkeer vreest u Daesh en de Taliban, gezien enkele Daesh-leden intussen de Taliban hebben vervoegd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u een ANA-badge van N. (...), een New Kabul Bank kaart van N. (...), de 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van uw vader, een legercertificaat van N. (...), een vaccinatiekaart van N. (...) en twee enveloppes neer. Daarnaast legde u kopieën neer van volgende stukken: uw 'taskara', een legerbadge van uw vader, een New Kabul Bank kaart van uw vader, een badge van de Afghan Local Police van uw vader, een Azizi Bank kaart van uw vader, een vaccinatiekaart van uw vader, 22 foto's, twee video's en vier foto's van N. (...) tijdens zijn job en een foto van uzelf en uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd; u verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 29 juli 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,62 jaar met een standaarddeviatie van 1,73 jaar een goede schatting is. Dat u geboren bent op 31 juli 2004 en minderjarig zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de problemen die u en uw familieleden hebben gekend met Daesh, gezien u hier onlogische en weinig aannemelijke verklaringen over aflegt. U verklaart dat Daesh op de hoogte geraakte van het werk van uw broer en vervolgens de mullah van de madrasa aansprak dat hij zijn werk diende stop te zetten (NPO, p.22). De 'qari' benaderde u hierover in de madrasa, waarna u uw moeder inlichtte, zo vertelt u verder. U verklaart dat u vervolgens gedurende twee dagen naar de madrasa ging. Dat u besluit terug te keren naar de madrasa, de plek waar

u bedreigingen van Daesh via de qari ontving, lijkt weinig aannemelijk. Des te meer gezien u zelf verklaart dat uw ouders beiden aangaven de gevaren te kennen van deze situatie, alsook begrepen dat ze u in veiligheid dienden te brengen (NPO, p.23). Nadat u was teruggekeerd naar de madrasa, sprak Daesh opnieuw met de qari in verband met het gegeven dat uw familie niet reageerde, zo vertelt u verder. U verklaart dat de qari u vervolgens aanraadde een paar dagen niet naar de madrasa te komen om een oplossing te zoeken (NPO, p.23). Nogmaals wijst het CGVS op de vreemde aanpak van u en uw ouders in deze situatie; uw ouders wisten dat er risico's bestonden voor u, zo heeft u zelf verklaard, doch is het pas wanneer de qari u adviseert uit de madrasa weg te blijven, dat u besloot niet meer terug te keren. Het gedrag dat u heeft vertoond strookt helemaal niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke penibele situatie.

U legt tevens wisselende verklaringen af omtrent uw kennis over de aanwezigheid van Daesh in de madrasa. Gevraagd of u op de hoogte was dat de madrasa in contact stond met Daesh, antwoordt u van niet. U verklaart dat de hoofd-qari jullie les gaf en de rest van de qari's voor hem werkten. U vertelt voorts: "Ik wist helemaal niet over de banden tussen de andere qari en Daesh." (NPO, p.24) Echter verklaart u eveneens dat de leden Daesh ongeveer drie of vier maanden voor uw vertrek voor het eerst naar de madrasa kwamen. Gevraagd of ze vaker kwamen, antwoordt u dat ze soms één keer per maand en soms één keer per week kwamen. Overigens stelt u dat Daesh een goede band had met de qari van de madrasa. Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, antwoordt u dat u in de madrasa was en zij naar de madrasa kwamen ongeveer tien of vijf minuten voor jullie naar huis gingen. Dit antwoord vormt geen uitleg voor uw uiteenlopende verklaringen waarbij u de ene keer aangeeft dat u geen weet had van banden tussen de madrasa en Daesh en anderzijds toch op de hoogte blijkt te zijn van de goede banden tussen Daesh en de hoofd-qari. Vervolgens stelt u dat Daesh altijd goede dingen over hunzelf en slechte dingen over de overheid verklaarde, dat ze zeiden dat jullie geen eten aan de overheid mochten geven en dat jullie niet met de overheid mochten spreken (NPO, p.24). Nogmaals blijkt hieruit dat u wel degelijk op de hoogte was van de aanwezigheid van Daesh in de madrasa. Gevraagd hoe u op de hoogte bent geraakt van deze uitspreken van Daesh in de madrasa, stelt u het volgende: "Wij hebben Daesh gezien, ze kwamen naar de madrasa. Dan op een later tijdstip had de qari goede banden en dan begon de qari met hen te werken." (NPO, p.25). U verklaart bovendien dat Daesh u tweemaal heeft aangesproken (NPO, p.26), alsook dat ze predikten en dat ze jullie vervolgens vroegen de les te herhalen (NPO, p.25). Uit het geheel van bovenstaande blijkt dat u wel degelijk al maanden op de hoogte was van de voortdurende aanwezigheid van Daesh in de madrasa, wat bijdraagt tot het ongerijmde karakter van uw eigen gedrag, nl. dat u alsnog naar de madrasa zou zijn blijven gaan hoewel u Daesh – die het zogenaamd op uw broer en aldus ook op u had gemunt – er steeds zag verschijnen. Uw verhaal is op dit vlak totaal onlogisch.

Ook de door u verklaarde aanpak van Daesh blijkt totaal onlogisch. U verklaart dat de Taliban steeds de boodschap brachten in de madrasa dat leerlingen, die broers hadden werkzaam bij de overheid, hen dienden te zeggen hun werk stop te zetten. Daesh gaf die boodschap in de madrasa, zo vertelt u verder, omdat ze niet naar elke persoon wilden gaan en elk huis wilden bezoeken: "Ze wilden iedereen op een lieve manier zeggen om dat te doen" (NPO, p.26). Verduidelijking gevraagd omtrent deze wel zeer milde – en aldus atypische aanpak – van een Daesh, ontkent u uw voorgaande verklaringen. U voegt toe dat de qari aan Daesh had gezegd dat u nog erg jong was en dat Daesh u tijd dient te geven om uw broer te contacteren (NPO, p.28). Daarenboven is het wel erg frappant dat Daesh u een deadline van één maand gaf om uw broer te overtuigen met zijn werk bij de overheid te stoppen (NPO, p.27). Dat één van de meest beruchte terroristische organisaties van Afghanistan zo'n toegeeflijke benadering hanteert, tart alle verbeelding. Bovendien kan ook het gemakzuchtige gedrag van Daesh, waarbij ze zich op de moeite zagen huis per huis van zogenaamde tegenstanders te bezoeken, moeilijk worden geloofd. Gelet op hun nietsontziende en soms zeer gruwelijke aanpak, zou het eerder in de lijn der verwachtingen liggen dat zij op zeker spelen en elk huis waarin zich zogenaamde collaborateurs van het regime bevinden, zouden aandoen om represailles te nemen. Het beeld dat u schetst van Daesh en hun manier van handelen, nl. met veel begrip, geduld en weinig directe actie, strookt hoegenaamd niet met de realiteit. Opnieuw doet dit alles afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielverhaal.

Het vervolg van uw relaas kan evenmin als geloofwaardig worden beschouwd. U verklaart dat u na het vernemen van de deadline uw broer opbelde om de boodschap van Daesh door te geven. Uw broer wilde niet naar huis komen, gezien hij Daesh niet leuk vindt, zo stelt u (NPO, p.27). Echter, na het verlopen van de deadline waarbij u uw broer niet had kunnen overtuigen zijn job op te geven, kwam Daesh noch u, noch uw familie zoeken en/ of bestraffen. Gevraagd om welke reden zij niet zijn komen zoeken, verklaart u dat zij niet wisten of u thuis was of naar het buitenland was gegaan. U had tegen de qari gezegd dat u van plan was om naar het buitenland te gaan, zo stelt u (NPO, p.28). Echter is het allerminst aannemelijk dat na het verstrijken van de deadline van een maand Daesh zelf geen gevolg geeft aan die deadline: ze

kwamen u niet eens opzoeken. Indien Daesh er werkelijk op gebrand was uw broer te doen stoppen met zijn werkzaamheden, en u hiervoor in te schakelen, moge men verwachten dat ze u en uw broer niet ruimschoots te kans gaven te vluchten, doch wel u of uw familie zouden hebben geconfronteerd met hun falen. Minstens zouden zij zelf bij jullie thuis zijn komen verifiëren of u werkelijk was vertrokken of toch nog aanwezig was. Niets van dit alles gebeurde; jullie falen ten aanzien van Daesh bleef zonder gevolg. Opnieuw is dit alles weinig aannemelijk noch geloofwaardig.

Het gedrag dat u tijdens deze periode zou hebben vertoond, is evenmin aannemelijk. U stelt dat u niet meer maar de madrasa ging, maar nog drie maanden na het verlopen van de deadline in Afghanistan bleef, weliswaar binnenshuis. U verklaart dat u nog 45 dagen in uw dorp bleef, waar u thuis werkte als kledingmaker; af en toe ging u naar buiten om maten op te nemen van klanten. U ging vervolgens vijftien dagen naar Jalalabad met uw schoonbroer (NPO, p.27). Dat u nog ongeveer anderhalve maand na het verlopen van de deadline in het dorp bleef, strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand die gevaar loopt en Daesh vreest. Bovendien verklaart u te zijn teruggekeerd naar het dorp na uw verblijf in Jalalabad. Iemand werd in Jalalabad doodgeschoten nabij een winkel omdat zijn broer voor de overheid werkte, waardoor uw oom bang werd voor uw veiligheid, zo vertelt u. Hij stuurde u terug naar het dorp gezien hij de verantwoordelijkheid over u niet wilde dragen. U bleef nog drie dagen in het dorp omdat uw moeder u wilde zien, waarna u via Jalalabad naar Kabul reisde, om vervolgens het land te verlaten (NPO, p.27-28). Dat u terugkeerde naar uw dorp lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met Daesh hebben gekend.

Uit geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde problemen met Daesh tijdens uw verblijf in Afghanistan.

Dat Daesh en Taliban dezelfde zijn en zij steeds overschakelen naar elkaar, waardoor u omwille van uw problemen met Daesh – waar geen geloof aan kan worden aan gehecht – ook een vrees voor vervolging koestert ten opzichte van de Taliban, kan eveneens niet overtuigen (NPO, p.28-29). Daesh en Taliban zijn wel degelijke verschillende groeperingen.

Wat betreft de vrees ten opzichte van de Taliban, blijkt overigens uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties van de Taliban. U haalt aan dat uw broer verdwenen is sinds de machtsovername van de Taliban, alsook dat uw vader het land heeft ontvlucht naar Iran. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Het CGVS verwijst hierbij naar de vraag of uw familie in Afghanistan nog iets heeft ondernomen om uw broer op te sporen waarop u stelt dat zij niets kunnen doen (NPO, p.30). Op de vraag wat u en uw familie vermoeden dat er is gebeurd met uw broer, antwoordt u dat een vriend van hem nu in België is en u hem heeft gevraagd om informatie, tevergeefs (NPO, p.29). Dat u de eerste en enige bent van uw familie die informatie probeert te vergaren over uw broers verdwijning, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat uw broer sinds de machtsovername verdwenen is, blijft aldus een blote bewering, zonder enig begin van bewijs.

Wat uw vader betreft, stelt u dat hij bij de lokale politie werkzaam was en deelnam aan een opstand tegen Daesh, waarna hij na uw vertrek uit Afghanistan is overgestapt naar het (lokale) leger (NPO, p.16). Echter heeft u dit nooit eerder verklaard, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij de registratie van uw verzoek bij Klein Kasteeltje (Vragenlijst CGVS opgesteld door een medewerker van de DVZ d.d. 07.04.2022, Vragenlijst DVZ d.d. 05.11.2021 & Minderjarige-fiche d.d. 13.07.2021). Gevraagd naar de reden waarom u deze informatie nooit eerder heeft gedeeld, stelt u dat niemand weet had over zijn job alsook dat hij geen specifieke documenten had hierover (NPO, p.30). U geeft echter aan dat uw vader eveneens problemen kreeg en hierdoor naar Iran vertrok na de machtsovername door de Taliban (NPO, p.18 & p.30). Dat u nooit eerder heeft vermeld dat uw vader voor de overheid werkzaam was, alsook dat hij hierdoor problemen kreeg en het land is ontvlucht, plaatst vraagtekens bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Dat u geen documenten kan voorleggen, dient u niet te weerhouden van volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen indien het elementen betreffen die relevant zijn in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Verder gevraagd om welke reden uw vader precies naar Iran is vertrokken, vertelt u dat “uw familie hen nooit graag had” (NPO, p.30) en dat uw vader gewoon

is weggegaan. Uw vader wilde geen problemen met hen, zo vertelt u verder. U toont niet in het minst aan om welke reden uw vader Afghanistan is ontvlucht. Dat er dan een verband zou zijn met de elementen die u thans aanbrengt, is evenmin aangetoond. Dient toch opgemerkt dat u met uw vader zelf contact heeft gehad toen hij reeds in Iran was, waardoor u de kans had te vragen naar zijn motieven voor vertrek; klaarblijkelijk is dat niet gebeurd (NPO, p.18-19).

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de voorgehouden problemen van uw broer en het vertrek van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Ook wat betreft uw eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet zoals reeds werd uiteengezet bovenstaand. Dat de rest van uw familie het dorp niet is ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban of Daesh hebben gekend.

Tot slot wenst het CGVS nog aan te stippen dat u andere informatie verschaftte aan de Sloveense autoriteiten (vingerafdrukken d.d. 24.06.2021, zie administratief dossier) dan aan de Belgische autoriteiten. U verklaarde in Slovenië dat u in Peshawar, Pakistan, geboren bent (zie administratief dossier). Geconfronteerd met deze informatie, ontkent u dit ten stelligste en verwijt u de tolk gezien hij een Pakistaan zou zijn geweest (NPO, p.32). Echter blijken deze verklaringen zo uiteenlopend dat een loutere ontkenning en een eventuele taalbarrière weinig uitleg bieden voor een dergelijke tegenspraak. Dit brengt uw geloofwaardigheid verder aan het wankelen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara van uw vader, de vaccinatiekaart van uw vader en de vaccinatiekaart van N. (...), kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze stukken bevestigen hoogstens hun identiteit, aangenomen dat het familie van u betreft, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft uw eigen taskara wenst het CGVS nog het volgende op te merken: u verklaarde aanvankelijk dat u deze heeft achtergelaten in Afghanistan (Vragenlijst DVZ, p.12, vraag 29), waarna u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat uw taskara beschadigd geraakte door waterschade, waarna u het stuk heeft weggegooid in Iran (NPO, p.33). U stelt na confrontatie dat er voor u geen verschil bestaat tussen uw dorp en Iran. Deze uitleg kan moeilijk ernstig worden genomen. Bovendien, zoals eerder opgemerkt heeft u bij de Europese asieliinstanties wisselende verklaringen afgelegd aangaande uw geboorteplaats, alsook bleek de door u naar voorgeschoven geboortedatum/leeftijd niet correct te zijn. Er dienen dus vraagtekens te worden geplaatst bij de op de taskara vermelde personalia.

Wat betreft de ANA-badge van N. (...), de New Kabul Bank kaart van N. (...) en het legercertificaat van N. (...) alsook de foto's en video's die uw broers werkzaamheden bij de ANA dienen aan te tonen, dient opgemerkt te worden dat hoewel deze stukken verwijzen naar de werkzaamheden van uw broer – opnieuw aangenomen dat het wel degelijk uw broer betreft –, hieruit niets kan worden afgeleid over de mogelijke problemen die u, uw broer en de rest van uw familie gekend zouden hebben. Dit geldt eveneens voor de stukken die de werkzaamheden van uw vader dienen te bevestigen (een legerbadge van uw vader, een New Kabul Bank kaart van uw vader, een badge van de Afghan Local Police van uw vader, een Azizi Bank kaart van uw vader, foto's), niet in het minst omdat deze documenten enkel kopieën betreffen, u hiervan geen originelen neerlegt. De twee enveloppes tonen louter aan hoe u poststukken heeft ontvangen.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat de bewijswaarde van Afghaanse (identiteits)stukken bijzonder relatief is gelet op het gegeven dat deze makkelijk via corruptie of het betalen van smeergeld kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. De door u neergelegde stukken hebben enkel bewijswaarde ter ondersteuning van een geloofwaardig verhaal, wat in casu niet het geval is gebleken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de

machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kot district in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien

(zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar

België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u er naar de madrassa te zijn geweest (NPO, p.8), alsook werkte u er als kleermaker (NPO, p.8) en onderhoudt u contact met uw familie ter plekke (NPO, p.19). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na erop gewezen te hebben dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Kalajaat, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar te Afghanistan, niet worden betwist, en dat het ook niet betwist lijkt te zijn dat zijn broer voor de voormalige overheid heeft gewerkt als soldaat in de speciale eenheden, gaat verzoeker als volgt in op een aantal motieven van de bestreden beslissing:

“1) De leeftijd van verzoeker

De tegenpartij meent vooreerst betreffende de leeftijd van verzoeker :

“(…)”.

Verzoeker kent zijn exacte geboortedatum niet (NPO, p. 5), maar heeft bij aankomst in België, zijn geboortedatum verklaard op basis van zijn taskara en de verklaringen van zijn ouders.

Wij lezen hieromtrent¹ :

“(…)”.

(vrije vertaling : (...)).

Op basis van zijn taskara en de verklaringen van zijn ouders, was hij 15 jaar oud (en dus weldegelijk minderjarig) toen hij in België aangekomen is.

Verzoeker heeft, op basis van wat zijn ouders hem altijd verteld hebben en op basis van zijn taskara, ter goede trouw, verklaard bij aankomst in België dat hij ongeveer 15 jaar oud was en heeft de Belgische asielinstanties nooit om de tuin willen leiden.

Hoewel de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij buiten uw rechtspraak vallen, dient er ook opgemerkt te worden dat de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoeker, met name een

tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten.

In een artikel van 14 november 2014, dat in het Frans nieuwsblad Liberation werd gepubliceerd, leest men :

"(...) »

(Vrije vertaling : (...)).

Ook de Belgische Orde der Artsen stelt dat de interpretatie van een röntgenfoto "geen onfeilbare methode om de leeftijd van een persoon te bepalen"² is.

Verzoeker meent dan ook dat de resultaten van de medische testen die uitgevoerd worden om de leeftijd van een asielzoeker te bepalen een heel relatieve bewijswaarde hebben en dat er met veel voorzichtigheid moet omgegaan worden met de resultaten van zulke testen.

Om al deze redenen, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij zich nooit onterecht als minderjarige heeft willen voordoen en de tegenpartij nooit heeft trachten te misleiden omtrent zijn identiteit, zodat zijn beweerde leeftijd bij aankomst zijn "algemene geloofwaardigheid" niet kan aantasten. Door het tegenovergestelde te beweren, schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht. Hoe dan ook is de betwiste leeftijd van verzoeker helemaal onvoldoende om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met artikel 2 en 3 van het EVRM.

2) Het gedrag van verzoeker

De tegenpartij meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nog is blijven gaan naar de madrassa, ondanks de bedreigingen :

"(...)".

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij geen rekening houdt met de geschetste context en de veiligheidssituatie in het dorp van verzoeker voordat hij zijn land van herkomst heeft verlaten.

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat Daesh de controle had in zijn dorp voor zijn vertrek (NPO, p. 6-7), zodat de beweegvrijheid van verzoeker heel gelimiteerd was.

De Qari had aan verzoeker gezegd dat zijn broer moest stoppen met zijn werk voor de overheid. Het lijkt duidelijk dat dit niet van de ene dag op de andere ging gebeuren. Indien verzoeker niet meer naar de madrassa zou zijn gegaan, zouden de Daeshleden meteen geweten hebben dat de familie afstand probeerde te nemen en niet zou gehoorzamen, wat hen nog meer in gevaar zou brengen. Verzoeker moest dus normaal handelen en naar de madrassa blijven gaan.

3) De aanwezigheid van Daesh in de madrassa

De tegenpartij meent verder :

"(...)".

Verzoeker legt nogmaals uit dat de Daeshleden de controle hadden over het dorp van verzoeker. Zij konden hun aanwezigheid overal opleggen, ook in de madrassa, zonder voorafgaande toestemming (bijvoorbeeld van de qari's). Verzoeker weet natuurlijk dat de Daeshleden aanwezig waren in de madrassa, omdat hij ze ook zelf gezien en gehoord heeft (NPO, p. 25). Echter, verzoeker was zich op dat moment nog niet bewust van het feit dat sommige qari's (= de madrassa) ook dichtere banden hadden met de Daeshleden.

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij hier niet begrijpt dat het feit dat de Daeshleden naar de madrassa kwamen, nog niet wil zeggen dat de Qari's banden hadden met de Daeshleden. Het betreft hier eerder een misverstand dan een tegenstrijdigheid aangezien het duidelijk is dat de tegenpartij niet begrepen heeft wat verzoeker heeft willen zeggen toen hij verklaard heeft dat hij niet wist "over de banden tussen de andere qari en Daesh" (NPO, p. 24).

4) De aanpak van Daesh

De tegenpartij meent verder :

"(...)".

Voor verzoeker is het onmogelijk om de handelswijze van Daesh uit te leggen, aangezien hij de intenties, plannen en strategieën van Daesh niet kent. Men kan niet verwachten van een asielzoeker dat hij de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt. Dit geldt in het bijzonder in huidig geval, aangezien de Daeshleden handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier. De aannemelijkheid van een handelswijze is afhankelijk van verschillende, externe, factoren, waardoor de aannemelijkheid van een handelswijze moeilijk te beoordelen is door een buitenstaander.

Verzoeker legt uit dat Daesh hem een deadline heeft gegeven, omdat zij wisten dat het even ging duren alvorens de broer van verzoeker ook effectief met zijn job zou kunnen stoppen (contactname, stoppen, terugkeren).

5) *De actualiteit van de problemen van verzoeker en vrees ten opzichte van de taliban*

De tegenpartij meent verder :

"(...)".

De tegenpartij staaft haar bewering op geen enkel objectieve informatie. Nochtans beweert verzoeker dat, in zijn regio, sommige ex-Daeshleden nu lid zijn van de taliban. Het is niet omdat het om twee verschillende groeperingen gaat, dat de individuen hun loyaliteit niet hebben veranderd.

De tegenpartij meent verder :

"(...)".

Verzoeker heeft heel duidelijk uitgelegd dat zijn broer vandaag vermist is en dat zijn familie verschillende stappen heeft ondernomen om te weten waar hij vandaag is (NPO, p. 30). Aangezien verzoeker in het ongewisse verkeert, kan hij geen verdere informatie verstrekken. Echter, aangezien de broer van verzoeker werkte als soldaat voor de voormalige overheid, kan ervan uitgegaan worden dat zijn problematische situatie op zijn minst plausibel is.

Betreffende zijn vader, meent de tegenpartij :

"(...)".

Verzoeker heeft eerder nooit gezegd dat zijn vader voor de voormalige overheid had gewerkt, omdat hij voordien nooit bevraagd is geweest over de tewerkstelling van zijn vader. Verzoeker zelf heeft destijds problemen gekend omwille van de tewerkstelling van zijn broer (zie o.a. NPO, p. 22) en niet zozeer omwille van de tewerkstelling van zijn vader. Dit is de reden waarom hij de tewerkstelling van zijn vader ook niet heeft aangehaald toen hem, op de Dienst vreemdelingenzaken, gevraagd werd om, in het kort, alle feiten uit te leggen die hebben geleid tot zijn vertrek

Bij het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt echter duidelijk dat verzoeker uitvoerige en geloofwaardige verklaringen heeft kunnen afleggen over de tewerkstelling van zijn vader (NPO, p. 14 tot 17).

De vaststelling dat verzoeker de tewerkstelling van zijn vader voordien nooit heeft vermeld, om deze in twijfel te trekken, is dan ook te kort door de bocht!

Betreffende het vertrek van zijn vader naar Iran, meent verzoeker dat er duidelijk een misverstand is geweest met de protection officer. Zijn vader heeft weldegelijk zijn land verlaten omwille van zijn voormalige tewerkstelling, aangezien hij "na de machtsovername (...) niet meer in het dorp (kon) wonen" (NPO, p. 18)."

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2020 en sinds bijna twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, dat hij veel vrienden heeft en dat hij perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker, die er ook nog op wijst dat hij actief is op sociale media in België, dat hij in België een vriendin heeft en in een *carwash* werkt, dat hij hier op café gaat en dat hij de kledij draagt die hij wil. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd, ter staving waarvan hij citeert uit diverse bronnen, maar dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Wel vreest hij dat de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zullen zijn aangezien de taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan en de *Sharia*-wet streng toepassen. Hij wijst ook nog op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel waarvan hij meent dat dit hem moet worden gegund.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de huidige humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan en over het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Hij meent dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban overwegend door hun

gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

2.2. Stukken

In de inventaris der stukken bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan het rapport “*Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»*” van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem verklaarde problemen met Daesh tijdens zijn verblijf in Afghanistan en aan zijn verklaringen dat zijn broer

verdwenen is sinds de machtsovername van de taliban en dat zijn vader het land heeft ontvlucht naar Iran, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omdat hij daar vreest voor Daesh en ook voor de taliban, gezien enkele Daesh-leden intussen de taliban hebben vervoegd. Zijn vader zou zijn toegetreden bij de lokale politie en zijn broer N. zou tweeënhalve jaar werkzaam zijn geweest als soldaat bij commando's voor het leger. Daesh zou zijn te weten gekomen dat zijn broer voor de overheid werkte en de *mullah* van de *madrassa* hierover hebben aangesproken, die verzoeker informeerde dat zijn broer zich moest overgeven of zich moest aansluiten bij Daesh en dat hij daarvoor één maand de tijd kreeg. Een maand later was zijn broer nog steeds niet naar het dorp gekomen en ongeveer 45 dagen later zou verzoeker met zijn schoonbroer naar Kabul gereisd zijn. Hij zou daarna nog twee of drie dagen zijn teruggekeerd naar het dorp en daarna Afghanistan verlaten hebben. Na de machtsovername door de taliban zou zijn broer verdwenen zijn en zou zijn vader naar Iran verhuisd zijn.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze opmerkt dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet zodat het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989, niet op hem kan worden toegepast en dat dit zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“u verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 29 juli 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,62 jaar met een standaarddeviatie van 1,73 jaar een goede schatting is. Dat u geboren bent op 31 juli 2004 en minderjarig zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk.”

Verzoeker voert aan dat hij zijn exacte geboortedatum niet kent en dat hij bij aankomst in België zijn geboortedatum verklaard heeft op basis van zijn *taskara* en de verklaringen van zijn ouders. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien is het weinig aannemelijk dat zijn ouders zijn leeftijd niet kennen of zomaar lukraak een datum aan hem opgeven wanneer hij hen naar zijn geboortedatum vraagt. Gelet hierop en op het

significante verschil tussen de opgegeven leeftijd en de leeftijd zoals deze blijkt uit de medische test, kan verzoeker dan ook niet overtuigen waar hij voorhoudt “*ter goede trouw*” te zijn en de Belgische asielinstanties niet om de tuin te hebben willen leiden. Er kan immers niet worden aangenomen dat verzoekers ouders zich dermate zouden vergissen over de leeftijd van hun zoon.

Waar verzoeker nog kritiek uit op de medische onderzoeken die op hem werden uitgevoerd, wijst de Raad er op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, Beslissing van de dienst Voogdij). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Voor zover verzoeker nog laat gelden dat zijn betwiste leeftijd helemaal onvoldoende is om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM, beperkt hij zich louter tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder de gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Hoe dan ook wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Zo stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing tevens dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij en zijn familieleden hebben gekend met Daesh, aangezien hij hierover onlogische en weinig aannemelijke verklaringen aflegt. Zij wijst wat dat betreft vooreerst op het volgende:

“U verklaart dat Daesh op de hoogte geraakte van het werk van uw broer en vervolgens de mullah van de madrasa aansprak dat hij zijn werk diende stop te zetten (NPO, p.22). De ‘qari’ benaderde u hierover in de madrasa, waarna u uw moeder inlichtte, zo vertelt u verder. U verklaart dat u vervolgens gedurende twee dagen naar de madrasa ging. Dat u besluit terug te keren naar de madrasa, de plek waar u bedreigingen van Daesh via de qari ontving, lijkt weinig aannemelijk. Des te meer gezien u zelf verklaart dat uw ouders beiden aangaven de gevaren te kennen van deze situatie, alsook begrepen dat ze u in veiligheid dienden te brengen (NPO, p.23). Nadat u was teruggekeerd naar de madrasa, sprak Daesh opnieuw met de qari in verband met het gegeven dat uw familie niet reageerde, zo vertelt u verder. U verklaart dat de qari u vervolgens aanraadde een paar dagen niet naar de madrasa te komen om een oplossing te zoeken (NPO, p.23). Nogmaals wijst het CGVS op de vreemde aanpak van u en uw ouders in deze situatie; uw ouders wisten dat er risico’s bestonden voor u, zo heeft u zelf verklaard, doch is het pas wanneer de qari u adviseert uit de madrasa weg te blijven, dat u besloot niet meer terug te keren. Het gedrag dat u heeft vertoond strookt helemaal niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke penibele situatie.”

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris geen rekening te houden met de geschetste context en de veiligheidssituatie in zijn dorp voordat hij zijn land had verlaten en wijst erop dat Daesh toen de controle had en dat zijn beweegvrijheid dus heel gelimiteerd was. Dat zijn beweegvrijheid beperkt was, is een loutere bewering die geen steun vindt in zijn verklaringen dat hij daarna samen met zijn schoonbroer naar Kabul is gereisd en dat Daesh hem daarvoor, na het verstrijken van de *deadline* die hij had gekregen, niet kwam zoeken. Dat de *qari* hem volgens zijn verklaringen adviseerde om niet meer naar de *madrasa* te gaan om een oplossing te zoeken, valt bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn argumentatie in het verzoekschrift dat hij normaal moest handelen en naar de *madrasa* blijven gaan om zijn familie niet nog meer in gevaar te brengen. Met een dergelijk betoog slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Ook wijst de adjunct-commissaris op de wisselende verklaringen die verzoeker aflegde omtrent zijn kennis over de aanwezigheid van Daesh in de *madrasa*:

“Gevraagd of u op de hoogte was dat de madrasa in contact stond met Daesh, antwoordt u van niet. U verklaart dat de hoofd-qari jullie les gaf en de rest van de qari’s voor hem werkten. U vertelt voorts: “Ik wist helemaal niet over de banden tussen de andere qari en Daesh.”(NPO, p.24) Echter verklaart u eveneens dat de leden Daesh ongeveer drie of vier maanden voor uw vertrek voor het eerst naar de madrasa kwamen. Gevraagd of ze vaker kwamen, antwoordt u dat ze soms één keer per maand en soms

één keer per week kwamen. Overigens stelt u dat Daesh een goede band had met de qari van de madrasa. Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, antwoordt u dat u in de madrasa was en zij naar de madrasa kwamen ongeveer tien of vijf minuten voor jullie naar huis gingen. Dit antwoordt vormt geen uitleg voor uw uiteenlopende verklaringen waarbij u de ene keer aangeeft dat u geen weet had van banden tussen de madrasa en Daesh en anderzijds toch op de hoogte blijkt te zijn van de goede banden tussen Daesh en de hoofd-qari. Vervolgens stelt u dat Daesh altijd goede dingen over hunzelf en slechte dingen over de overheid verklaarde, dat ze zeiden dat jullie geen eten aan de overheid mochten geven en dat jullie niet met de overheid mochten spreken (NPO, p.24). Nogmaals blijkt hieruit dat u wel degelijk op de hoogte was van de aanwezigheid van Daesh in de madrasa. Gevraagd hoe u op de hoogte bent geraakt van deze uitspreken van Daesh in de madrasa, stelt u het volgende: "Wij hebben Daesh gezien, ze kwamen naar de madrasa. Dan op een later tijdstip had de qari goede banden en dan begon de qari met hen te werken." (NPO, p.25). U verklaart bovendien dat Daesh u tweemaal heeft aangesproken (NPO, p.26), alsook dat ze predikten en dat ze jullie vervolgens vroegen de les te herhalen (NPO, p.25). Uit het geheel van bovenstaande blijkt dat u wel degelijk al maanden op de hoogte was van de voortdurende aanwezigheid van Daesh in de madrasa, wat bijdraagt tot het ongerijmde karakter van uw eigen gedrag, nl. dat u alsnog naar de madrasa zou zijn blijven gaan hoewel u Daesh – die het zogenaamd op uw broer en aldus ook op u had gemunt – er steeds zag verschijnen. Uw verhaal is op dit vlak totaal onlogisch."

Verzoeker stelt dat hij weet dat de leden van Daesh aanwezig waren in de *madrasa*, maar dat hij zich op dat moment nog niet bewust was van het feit dat sommige *qari's* ook dichtere banden hadden met de leden van Daesh. Met een dergelijk gekunsteld betoog slaagt hij er evenwel niet in om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Dat hij enerzijds verklaarde dat hij er niet van op de hoogte was dat de *madrasa* in contact stond met Daesh, doch anderzijds dat leden van Daesh een keer per week of soms een keer per maand naar de *madrasa* kwamen en dat Daesh een goede band had met de *qari* van de *madrasa* is wel degelijk tegenstrijdig en niet louter een misverstand.

Daarnaast acht de adjunct-commissaris ook de door verzoeker verklaarde aanpak van Daesh totaal onlogisch en het vervolg van verzoekers relaas ongeloofwaardig. Zij duidt dit als volgt:

"U verklaart dat de Taliban steeds de boodschap brachten in de madrasa dat leerlingen, die broers hadden werkzaam bij de overheid, hen dienden te zeggen hun werk stop te zetten. Daesh gaf die boodschap in de madrasa, zo vertelt u verder, omdat ze niet naar elke persoon wilden gaan en elk huis wilden bezoeken: "Ze wilden iedereen op een lieve manier zeggen om dat te doen"(NPO, p.26). Verduidelijking gevraagd omtrent deze wel zeer milde – en aldus atypische aanpak – van een Daesh, ontkent u uw voorgaande verklaringen. U voegt toe dat de qari aan Daesh had gezegd dat u nog erg jong was en dat Daesh u tijd dient te geven om uw broer te contacteren (NPO, p.28). Daarenboven is het wel erg frappant dat Daesh u een deadline van één maand gaf om uw broer te overtuigen met zijn werk bij de overheid te stoppen (NPO, p.27). Dat één van de meest beruchte terroristische organisaties van Afghanistan zo'n toegeeflijke benadering hanteert, tart alle verbeelding. Bovendien kan ook het gemakzuchtige gedrag van Daesh, waarbij ze zich op de moeite zagen huis per huis van zogenaamde tegenstanders te bezoeken, moeilijk worden geloofd. Gelet op hun nietsontziende en soms zeer gruwelijke aanpak, zou het eerder in de lijn der verwachtingen liggen dat zij op zeker spelen en elk huis waarin zich zogenaamde collaborateurs van het regime bevinden, zouden aandoen om represailles te nemen. Het beeld dat u schetst van Daesh en hun manier van handelen, nl. met veel begrip, geduld en weinig directe actie, strookt hoegenaamd niet met de realiteit. Opnieuw doet dit alles afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asiolverhaal. U verklaart dat u na het vernemen van de deadline uw broer opbelde om de boodschap van Daesh door te geven. Uw broer wilde niet naar huis komen, gezien hij Daesh niet leuk vindt, zo stelt u (NPO, p.27). Echter, na het verlopen van de deadline waarbij u uw broer niet had kunnen overtuigen zijn job op te geven, kwam Daesh noch u, noch uw familie zoeken en/ of bestraffen. Gevraagd om welke reden zij niet zijn komen zoeken, verklaart u dat zij niet wisten of u thuis was of naar het buitenland was gegaan. U had tegen de qari gezegd dat u van plan was om naar het buitenland te gaan, zo stelt u (NPO, p.28). Echter is het allerminst aannemelijk dat na het verstrijken van de deadline van een maand Daesh zelf geen gevolg geeft aan die deadline: ze kwamen u niet eens opzoeken. Indien Daesh er werkelijk op gebrand was uw broer te doen stoppen met zijn werkzaamheden, en u hiervoor in te schakelen, moge men verwachten dat ze u en uw broer niet ruimschoots te kans gaven te vluchten, doch wel u of uw familie zouden hebben geconfronteerd met hun falen. Minstens zouden zij zelf bij jullie thuis zijn komen verifiëren of u werkelijk was vertrokken of toch nog aanwezig was. Niets van dit alles gebeurde; jullie falen ten aanzien van Daesh bleef zonder gevolg. Opnieuw is dit alles weinig aannemelijk noch geloofwaardig. Het gedrag dat u tijdens deze periode zou hebben vertoond, is evenmin aannemelijk. U stelt dat u niet meer naar de madrasa ging, maar nog drie maanden na het verlopen van de deadline in Afghanistan bleef, weliswaar binnenshuis. U verklaart dat u nog 45 dagen in uw dorp bleef, waar u thuis werkte als

kledingmaker; af en toe ging u naar buiten om maten op te nemen van klanten. U ging vervolgens vijftien dagen naar Jalalabad met uw schoonbroer (NPO, p.27). Dat u nog ongeveer anderhalve maand na het verlopen van de deadline in het dorp bleef, strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand die gevaar loopt en Daesh vreest. Bovendien verklaart u te zijn teruggekeerd naar het dorp na uw verblijf in Jalalabad. Iemand werd in Jalalabad doodgeschoten nabij een winkel omdat zijn broer voor de overheid werkte, waardoor uw oom bang werd voor uw veiligheid, zo vertelt u. Hij stuurde u terug naar het dorp gezien hij de verantwoordelijkheid over u niet wilde dragen. U bleef nog drie dagen in het dorp omdat uw moeder u wilde zien, waarna u via Jalalabad naar Kabul reisde, om vervolgens het land te verlaten (NPO, p.27-28). Dat u terugkeerde naar uw dorp lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met Daesh hebben gekend.”

Verzoeker voert aan dat het voor hem onmogelijk is om de handelswijze van Daesh uit te leggen, maar hij brengt geen enkel argument aan dat van aard is om de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aanpak van Daesh zoals hij die verklaarde totaal onlogisch is te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin betwist hij dat hij eerst verklaarde dat de leden van Daesh iedereen op een lieve manier wilden zeggen dat wie naar de *madrassa* komt tegen zijn familieleden die voor de overheid werken moet zeggen om met hun werk te stoppen, maar dat hij vervolgens ontkende ooit te hebben gezegd dat de leden van Daesh lief zijn geweest. Verzoeker legt nog uit dat Daesh hem een *deadline* hadden gegeven omdat zij wisten dat het even ging duren alvorens zijn broer ook effectief met zijn job zou kunnen stoppen, maar hij verklaart hiermee nog steeds niet hoe het beeld dat hij schetst van Daesh en hun manier van handelen, met name met veel begrip, geduld en weinig directe actie, strookt met de realiteit van één van de meest beruchte terroristische organisaties van Afghanistan. Dat Daesh aan de gegeven *deadline* voorts geen enkel gevolg gaven en verzoeker niet kwamen opzoeken om hem te straffen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, minstens aan de ernst van de door hem voorgehouden problemen en vrees. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker de vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing over zijn eigen gedrag in de periode na het vernemen van de *deadline* volledig ongemoeid laat en er dus geen afbreuk aan doet. Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker geen overtuigende argumenten aanreikt om de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Al het voorgaande in acht genomen, stelt de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris, vast dat verzoeker de door hem verklaarde problemen met Daesh tijdens zijn verblijf in Afghanistan niet aannemelijk maakt.

Voorts merkt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing het volgende op:

“Dat Daesh en Taliban dezelfde zijn en zij steeds overschakelen naar elkaar, waardoor u omwille van uw problemen met Daesh – waar geen geloof aan kan worden aan gehecht – ook een vrees voor vervolging koestert ten opzichte van de Taliban, kan eveneens niet overtuigen (NPO, p.28-29). Daesh en Taliban zijn wel degelijke verschillende groeperingen.”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een herhaling van zijn asielrelaas en zijn eigen standpunt, namelijk dat *“in zijn regio, sommige ex-Daeshleden nu lid zijn van de taliban”*, zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing daarover te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van dit element uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker de hierboven aangehaalde vaststellingen van de adjunct-commissaris niet. Aldus maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Hoe dan ook is uit het voorgaande gebleken dat verzoeker de door hem verklaarde problemen met Daesh in Afghanistan niet aannemelijk maakt, zodat zijn betoog dat *“sommige ex-Daeshleden nu lid zijn van de taliban”* en dat het niet is *“omdat het om twee verschillende groeperingen gaat, dat de individuen hun loyaliteit niet hebben veranderd”* in casu niet dienstig is.

De adjunct-commissaris vervolgt:

“Wat betreft de vrees ten opzichte van de Taliban, blijkt overigens uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties van de Taliban. U haalt aan dat uw broer verdwenen is sinds de machtsovername van

de Taliban, alsook dat uw vader het land heeft ontvlucht naar Iran. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Het CGVS verwijst hierbij naar de vraag of uw familie in Afghanistan nog iets heeft ondernomen om uw broer op te sporen waarop u stelt dat zij niets kunnen doen (NPO, p.30). Op de vraag wat u en uw familie vermoeden dat er is gebeurd met uw broer, antwoordt u dat een vriend van hem nu in België is en u hem heeft gevraagd om informatie, tevergeefs (NPO, p.29). Dat u de eerste en enige bent van uw familie die informatie probeert te vergaren over uw broers verdwijning, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat uw broer sinds de machtsovername verdwenen is, blijft aldus een blote bewering, zonder enig begin van bewijs.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. In het middel beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld waar hij aanvoert dat hij *“heel duidelijk heeft uitgelegd dat zijn broer vandaag vermist is en dat zijn familie verschillende stappen heeft ondernomen om te weten waar hij vandaag is”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nochtans dat hij op de vraag of zijn familie in Afghanistan nog iets ondernomen heeft om zijn broer te zoeken of op te sporen antwoordde dat ze niets kunnen doen, dat zijn schoonbroer altijd bezig is met zijn eigen werk en dat zijn moeder niets kon doen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30). Door er louter op te wijzen dat zijn broer werkte als soldaat voor de voormalige overheid en dat er daarom kan van worden uitgegaan dat zijn problematische situatie op zijn minst plausibel is, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststellingen dat hij geen enkel begin van bewijs aanbrengt van zijn bewering en dat het weinig aannemelijk is dat hij de enige van de familie is die informatie tracht te vergaren over de verdwijning van zijn broer.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd over verzoekers verklaringen over zijn vader:

“Wat uw vader betreft, stelt u dat hij bij de lokale politie werkzaam was en deelnam aan een opstand tegen Daesh, waarna hij na uw vertrek uit Afghanistan is overgestapt naar het (lokale) leger (NPO, p.16). Echter heeft u dit nooit eerder verklaard, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij de registratie van uw verzoek bij Klein Kasteeltje (Vragenlijst CGVS opgesteld door een medewerker van de DVZ d.d. 07.04.2022, Vragenlijst DVZ d.d. 05.11.2021 & Minderjarige-fiche d.d. 13.07.2021). Gevraagd naar de reden waarom u deze informatie nooit eerder heeft gedeeld, stelt u dat niemand weet had over zijn job alsook dat hij geen specifieke documenten had hierover (NPO, p.30). U geeft echter aan dat uw vader eveneens problemen kreeg en hierdoor naar Iran vertrok na de machtsovername door de Taliban (NPO, p.18 & p.30). Dat u nooit eerder heeft vermeld dat uw vader voor de overheid werkzaam was, alsook dat hij hierdoor problemen kreeg en het land is ontvlucht, plaatst vraagtekens bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Dat u geen documenten kan voorleggen, dient u niet te weerhouden van volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen indien het elementen betreffen die relevant zijn in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Verder gevraagd om welke reden uw vader precies naar Iran is vertrokken, vertelt u dat “uw familie hen nooit graag had” (NPO, p.30) en dat uw vader gewoon is weggegaan. Uw vader wilde geen problemen met hen, zo vertelt u verder. U toont niet in het minst aan om welke reden uw vader Afghanistan is ontvlucht. Dat er dan een verband zou zijn met de elementen die u thans aanbrengt, is evenmin aangetoond. Dient toch opgemerkt dat u met uw vader zelf contact heeft gehad toen hij reeds in Iran was, waardoor u de kans had te vragen naar zijn motieven voor vertrek; klaarblijkelijk is dat niet gebeurd (NPO, p.18-19).

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de voorgehouden problemen van uw broer en het vertrek van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Ook wat betreft uw eigen problemen, overtuigen uw verklaringen niet zoals reeds werd uiteengezet bovenstaand. Dat de rest van uw familie het dorp niet is ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban of Daesh hebben gekend.”

Verzoeker laat gelden dat hij nooit eerder heeft gezegd dat zijn vader voor de voormalige overheid had gewerkt omdat hij voordien nooit bevraagd is geweest over de tewerkstelling van zijn vader en omdat hij zelf destijds problemen heeft gekend omwille van de tewerkstelling van zijn broer en niet zozeer omwille van de tewerkstelling van zijn vader. Hij beperkt echter zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd waarom hij nooit eerder had aangegeven dat zijn vader voor de overheid had gewerkt, antwoordde verzoeker nog dat niemand wist over de job van zijn vader en dat hij ook geen specifieke documenten had (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30). Dat verzoeker hiervoor thans in zijn verzoekschrift een geheel andere reden aanhaalt, is niet ernstig. Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat hij niet aantoonde dat er een verband zou zijn met

de elementen die hij thans aanbrengt, zodat zijn betoog over zijn uitvoerige en geloofwaardige verklaringen over de tewerkstelling van zijn vader en over zijn late vermelding daarvan niet dienstig is.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker, gevraagd waarom zijn vader precies naar Iran is gegaan, antwoordde dat zijn familie hen nooit graag had, dat zijn vader gewoon is weggegaan en dat hij geen problemen met hen wilde hebben, waarna hij als voorbeeld aanhaalde dat zij altijd een wapen hadden of te snel met de motor rijden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30). Verzoeker voert aan dat er duidelijk een misverstand is geweest met de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en dat zijn vader weldegelijk zijn land heeft verlaten omwille van zijn voormalige tewerkstelling, doch de Raad ziet niet in op welke wijze zijn duidelijke verklaringen misverstaan zouden zijn. Verzoeker wijst er weliswaar op dat hij eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS had verklaard dat zijn vader na de machtsovername niet meer in het dorp kon wonen, maar hieruit kan niet blijken dat zijn vader zijn land heeft verlaten omwille van zijn voormalige tewerkstelling.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Tot slot wenst het CGVS nog aan te stippen dat u andere informatie verschaftte aan de Sloveense autoriteiten (vingerafdrukken d.d. 24.06.2021, zie administratief dossier) dan aan de Belgische autoriteiten. U verklaarde in Slovenië dat u in Peshawar, Pakistan, geboren bent (zie administratief dossier). Geconfronteerd met deze informatie, ontkent u dit ten stelligste en verwijt u de tolk gezien hij een Pakistaan zou zijn geweest (NPO, p.32). Echter blijken deze verklaringen zo uiteenlopend dat een loutere ontkenning en een eventuele taalbarrière weinig uitleg bieden voor een dergelijke tegenspraak. Dit brengt uw geloofwaardigheid verder aan het wankelen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De taskara van uw vader, de vaccinatiekaart van uw vader en de vaccinatiekaart van N. (...), kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze stukken bevestigen hoogstens hun identiteit, aangenomen dat het familie van u betreft, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft uw eigen taskara wenst het CGVS nog het volgende op te merken: u verklaarde aanvankelijk dat u deze heeft achtergelaten in Afghanistan (Vragenlijst DVZ, p.12, vraag 29), waarna u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat uw taskara beschadigd geraakte door waterschade, waarna u het stuk heeft weggegooid in Iran (NPO, p.33). U stelt na confrontatie dat er voor u geen verschil bestaat tussen uw dorp en Iran. Deze uitleg kan moeilijk ernstig worden genomen. Bovendien, zoals eerder opgemerkt heeft u bij de Europese asielinstanties wisselende verklaringen afgelegd aangaande uw geboorteplaats, alsook bleek de door u naar voorgeschoven geboortedatum/leeftijd niet correct te zijn. Er dienen dus vraagtekens te worden geplaatst bij de op de taskara vermelde personalia.

Wat betreft de ANA-badge van N. (...), de New Kabul Bank kaart van N. (...) en het legercertificaat van N. (...) alsook de foto's en video's die uw broers werkzaamheden bij de ANA dienen aan te tonen, dient opgemerkt te worden dat hoewel deze stukken verwijzen naar de werkzaamheden van uw broer – opnieuw aangenomen dat het wel degelijk uw broer betreft –, hieruit niets kan worden afgeleid over de mogelijke problemen die u, uw broer en de rest van uw familie gekend zouden hebben. Dit geldt eveneens voor de stukken die de werkzaamheden van uw vader dienen te bevestigen (een legerbadge van uw vader, een New Kabul Bank kaart van uw vader, een badge van de Afghan Local Police van uw vader, een Azizi Bank kaart van uw vader, foto's), niet in het minst omdat deze documenten enkel kopieën betreffen, u hiervan geen originelen neerlegt. De twee enveloppes tonen louter aan hoe u poststukken heeft ontvangen.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat de bewijswaarde van Afghaanse (identiteits)stukken bijzonder relatief is gelet op het gegeven dat deze makkelijk via corruptie of het betalen van smeergeld kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. De door u neergelegde stukken hebben enkel bewijswaarde ter ondersteuning van een geloofwaardig verhaal, wat in casu niet het geval is gebleken.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»* van OSAR van 26 maart 2021 waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) vermag aan de

voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde nood aan internationale bescherming *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In navolging van de adjunct-commissaris besluit de Raad dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – Daesh of de taliban omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer voor het leger en van zijn vader voor de lokale politie niet aannemelijk maakt.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in

westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen voert verzoeker aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2020 en sinds bijna twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemt toont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, dat hij veel vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker, die er ook nog op wijst dat hij actief is op sociale media in België, dat hij in België een vriendin heeft en in een *carwash* werkt, dat hij hier op café gaat en dat hij de kledij draagt die hij wil. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch nalaat deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van bijna twee jaar in Europa en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2020. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker van zijn geboorte tot minstens zijn 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit blijkt ook uit het gegeven dat hij daar naar de *madrassa* was gegaan en er ook gewerkt heeft als kleermaker. Daarom kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij, na een verblijf van bijna twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Bovendien heeft verzoeker verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19), zodat kan worden aangenomen dat hij er nog over een netwerk beschikt.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot beweringen die hij op geen enkele wijze staaft, met name dat hij hier vrienden en een vriendin zou hebben, dat hij zou werken in een *car wash*, dat hij op café zou gaan, dat hij actief zou zijn op sociale media en dat hij zich westers zou kleden. Hij maakt hiermee dan ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besme*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en

dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de *Sharia*-wet door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Verzoeker hekelt voorts dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2020 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar hij geen *hazara* is en er nu meer informatie voorligt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die minder dan twee jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad waar hij nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – Daesh of de Taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broer en zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een

individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen

(EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad wijst er opnieuw op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN